

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/144/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418202637
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1418202637.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu : P. P., nar. X. XX. XXXX, bytom M. Č.. XX, W., zastúpený advokátska kancelária Okenica Šula & Co. S.r.o., Pražská 11, Bratislava, proti žalovanému : Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, Polianky 9, Bratislava, IČO : 001 697 31, zastúpené Mgr. Jozefínou Podhradskou, advokátkou, Bratislava, Mudrochova 13, o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18. 8. 2020 č.k. 7C/23/2018 - 250, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch týkajúcich sa nároku na náhradu trov konania z m e ň u j e tak, že žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia.

Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia.

odôvodnenie:

1/ Uvedeným uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie o žalobe žalobcu, podanej na súde dňa 30. 5. 2018, ktorou sa voči žalovanému domáhal uloženia povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu s odôvodnením, že žalobca je fyzická osoba, člen SBD Bratislava IV (žalovaného) a zároveň je žalobca nájomcom bytu č. XX, nachádzajúceho sa v bytovom dome M. Č.. XX, XX, XX, vchod M. XX, W., zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. T. A. Q.. O prevod vlastníctva k bytu požiadal žalobca žalovaného ešte dňa 15. 6. 2006 a tiež dňa 25. 5. 2018; listom zo dňa 19. 12. 2011 žalobca vyzval žalovaného na uzatvorenie zmluvy (§ 28, § 29 a nasl. zákona č. 182/1993 Z.z.). Žalobca odôvodňoval späťvzatie svojej žaloby tým, že v priebehu konania došlo jednak k uzavretiu Zmluvy o prevode vlastníctva bytu a následne Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor povolil vklad jeho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, a to dňa 21. 2. 2020, s tým, že právne účinky vkladu nastali dňa 18. 12. 2019. Žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil. Súd prvej inštancie zastavil konanie s poukazom na ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 CSP. Zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žalovanému voči žalobcovi priznal tento nárok v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (správne uznesenia, pozn. odvol. súdu), a to na základe ust. § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola podaná predčasne a tiež nebola podaná dôvodne. Žalovaný v zákonnej dvojročnej lehote od podania žiadosti o prevod vlastníctva z 15. 6. 2006 vyzval žalobcu k podpisu Zmluvy na deň 26. 9. 2006; na predmetnom byte však žalovaný evidoval nedoplatky, ktoré žalobca vyrovnal postupne, a síce poslednou platbou dňa 21. 7. 2008, t.j. až po uplynutí zákonnej dvojročnej lehoty. Žalobca vyzval listom zo dňa 25. 5. 2018 žalovaného na uzavretie Zmluvy o prevode vlastníctva bytu v lehote 14 dní, ale žalobu na súde podal žalobca ešte pred uplynutím tejto lehoty danej žalovanému, a to dňa 30. 5. 2018. V priebehu konania dňa 17. 4. 2019 žalobca oznámil súdu, že medzi stranami sporu došlo k mimosúdnej pokonávke; k uzatvoreniu samotnej Zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu došlo dňa 18. 12. 2019

a dňa 18. 12. 2019 bol tiež podaný návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (Q.-XXXXX/XX). Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žaloba bola vzatá späť pre správanie žalobcu a teda že žalobca procesne zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Preto priznal nárok na náhradu trov konania žalovanému.

2/ Uvedené uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalobca, jeho odvolanie smerovalo výlučne proti výroku o trovách konania. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že jeho žaloba bola nedôvodná a že ju na súd podal predčasne. V odvolaní žalobca poukazoval na to, že za údajnú oneskorenú úhradu dlhu zodpovedá výlučne žalovaný sám, nakoľko tento zjavne nemal prehľad o úkonoch vykonaných v jeho mene. Žalovaný postúpil pohľadávku evidovanú voči žalobcovi na spoločnosť ZAPEX, spol. s r.o. a následne tú istú (už postúpenú) pohľadávku voči žalobcovi začal sám súdnou cestou vymáhať. Žalobca pohľadávku uhradil spoločnosti ZAPEX, spol. s r.o. a žalovanému túto skutočnosť aj preukázal. Žalovaný sám, na základe vlastného zmätočného konania a dvojitého vymáhania tej istej pohľadávky postrádal úhradu dlhu žalobcu a zmaril tak možnosť uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu v prospech žalobcu. Pokiaľ ide o údajnú úhradu dňa 21. 7. 2008, teda po uplynutí dvojročnej lehoty, žalobca zopakoval, že bola vykonaná z iného bankového účtu, pod iným variabilným symbolom a tiež textácia poznámky pre prijímateľa bola uvedená úplne iným štýlom a spôsobom, ako bežne uvádzal žalobca. Žalobca tak považuje za nesporné, že k vyrovnaniu jeho dlhu u žalovaného a odpadnutiu prekážky uzatvorenia zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu v prospech žalobcu došlo dňa 17. 12. 2007, teda viac ako pol roka pred uplynutím zákonnej dvojročnej lehoty. Túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalovaný v oboch súdnych konaniach vedených proti žalobcovi, dôkazy o čom sú založené v súdnom spise v predmetnom konaní. Žalobca nesúhlasil ani so záverom, o predčasnom podaní jeho žaloby; za predčasnú by bolo možné jeho žalobu považovať vtedy, ak by ju podal na súde ešte pred uplynutím dvojročnej zákonnej lehoty na splnenie povinnosti žalovaného. Žalobca v odvolaní opätovne zdôraznil, že prvú žiadosť podal žalovanému ešte v júni 2006, nakoľko k prevodu bytu do vlastníctva žalobcu nedošlo ani v dvojročnej zákonnej lehote, žalobca podal opätovnú žiadosť žalovanému v decembri 2011, ktorá žiadosť bola predložená súdu. Na túto žiadosť reagoval žalovaný emailom zo dňa 20. 1. 2012, v ktorom vyjadril potrebu dlhšieho časového úseku na uzatvorenie zmluvy a následne sa znovu odmlčal a prestal so žalobcom komunikovať úplne. V máji r. 2018 tak podal žalobca ďalšiu žiadosť o prevod družstevného bytu do jeho vlastníctva, avšak ani na základe tejto žiadosti nedošlo k splneniu zákonnej povinnosti žalovaného. Žalovaný sám vo vyjadrení k žalobe žalobcu priznáva, že žiadosť žalobcu z mája 2018 mu bola doručená dňa 18. 6. 2018, teda takmer 3 mesiace pred uvedeným vyjadrením k žalobe, avšak na samotnú žiadosť žalobcu o prevod bytu žalovaný nijako nereagoval. Na základe vyjadrenia žalovaného, že po doručení opätovnej žiadosti zo strany žalobcu nevidí dôvod na neuzavretie zmluvy, žalobca zaslal žalovanému ďalšiu opätovnú výzvu na splnenie zákonnej povinnosti žalovaného zo dňa 16. 4. 2019, pričom žalovaný ani na túto nijako nereagoval až do pojednávania vo veci samej v septembri 2019. Na pojednávaní dňa 12. 9. 2019 - teda jeden rok po vyjadrení žalovaného v predmetnom konaní v ktorom žalovaný popieral akékoľvek problémy s uzatvorením zmluvy a viac ako 4 mesiace po doručení ďalšej opätovnej žiadosti zo strany žalobcu - navrhla právna zástupkyňa žalovaného urovnať spor mimosúdne, s tým, že žalovaný vyrovná nedoplatok u správcu bytového domu v celom rozsahu a až na základe tohto pojednávania sa veci začali hýbať, došlo k vyrovnaniu dlhu žalovaného u správcu bytového domu a k uzatvoreniu zmluvy o prevode vlastníctva bytu v prospech žalobcu. Príslušné zákonné opatrenia žalobcovi neukladali podávať akúkoľvek novú príp. opätovnú žiadosť žalovanému o prevod vlastníctva družstevného bytu v prípade márneho uplynutia dvojročnej zákonnej lehoty. Dokonca je výslovne uvedené, že v prípade nesplnenia povinnosti žalovaného v zákonom stanovenej lehote, jeho povinnosť nezaniká. Podatá predmetnú žalobu bol žalobca donútený nekonaním žalovaného. Bol to žalovaný, kto zavinil samotné podanie žaloby ako aj jej späťvzatie. Konajúci súd tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a v dôsledku toho jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca z opatrnosti napáda aj tretí výrok uznesenia, keďže tento nadväzuje na druhý výrok, pričom tretí výrok obsahuje zrejme chybu v písaní, keď sa v ňom uvádza, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti „rozsudku“, namiesto správneho „uznesenia“. Žalobca preto navrhoval v odvolacom konaní napadnuté výroky zmeniť tak, že odvolací súd prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrad bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti uznesenia.

3/ Na odvolanie žalobcu žalovaný vyjadrenie nepodal.

4/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t.j. vo výrokoch týkajúcich sa trov konania) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5/ Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

6/ Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

7/ Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8/ Keď súd zastavuje konanie, musí sa pri rozhodovaní o trovách konania zaoberať otázkou, či niektorá zo strán sporu zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie súd pritom posudzuje čisto z procesného hľadiska (t.j. podľa procesného výsledku). Nárok na náhradu trov konania teda musí mať oporu v ustanoveniach procesného práva, a nie hmotného. V tých prípadoch, kedy zastavenie konania zavinila strana sporu, prizná súd protistrane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na uplatnenie alebo bránenie svojho práva.

9/ Citované ust. § 256 ods. 1 CSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie tej strany sporu, ktorej procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Ak je dôvodom zastavenia konania späťvzatie žaloby, platí, že žalobca nezavinil zastavenie konania vtedy, ak vzal späť žalobu, ktorá bola podaná dôvodne, pre správanie žalovaného; je tomu tak napr. vtedy, keď žalovaný po začatí konania zaplatil žalobcovi uplatňovanú pohľadávku alebo s ním uzavrel dohodu a pod. Znamená to, že ak má správanie, ktoré spôsobilo zastavenie konania, ísť na ľarchu žalovaného, musí ísť z procesného hľadiska o takú situáciu, kedy sa žalovaný zachová v intenciách žalobného návrhu (petitu), t.j. nastane situácia, kedy bola požiadavka žalobcu splnená neskorším správaním sa (konaním) žalovaného, bez toho, aby o veci meritórne rozhodol súd. V takýchto prípadoch má žalobca právo, aby mu žalovaný nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie svojho práva. Pokiaľ o takýto prípad nejde, je nutné uzavrieť, že to bol žalobca, kto zavinil (z procesného hľadiska), že konanie muselo byť zastavené. Potom má naopak žalovaný právo, aby mu žalobca nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na bránenie svojho práva.

10/ V danej veci súd prvej inštancie zastavil konanie na základe späťvzatia žaloby žalobcom voči žalovanému, po tom, ako žalovaný svojím konaním (po podaní žaloby na súde) naplnil požiadavky žalobcu, obsiahnuté v jeho žalobnom petite (uzatvoril so žalobcom zmluva o prevode vlastníctva družstevného bytu). Z procesného hľadiska tak jednoznačne žalovaný zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Dôsledkom späťvzatia žaloby žalobcom za daných okolností je potom právo žalobcu, aby mu žalovaný nahradil trovy, ktoré musel v konaní vynaložiť na uplatňovanie svojho práva.

11/ Súd prvej inštancie teda aplikoval ust. § 256 ods. 1 CSP nesprávne, keď priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % žalovanému. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, t.j. vo výrokoch týkajúcich sa trov konania, zmenil podľa § 388 CSP.

12/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).